

Ngày hôm kia, tôi vô tình va phải một tảng đá. Dù có hơi đau nhưng rồi cũng thôi mà đi về nhà. Mãi đến mấy ngày sau, vết thương bắt đầu thâm tím và trở nên đau nhức.

Có vài chuyện trong đời, phải trải qua rất lâu, rất lâu rồi mới cảm thấy đón đau, đón đau. Bạn có thể tưởng tượng được không? Có lẽ phải đợi đến mùa hè năm 40 tuổi, trên đường lái xe về nhà.

Lúc chờ đèn đỏ ở ngã tư đường, bạn mới nhận ra câu nói bạn nghe được vào năm 27 tuổi. Có ý nghĩa nhiều như vậy.

Một buổi tối năm 27 tuổi.

Vào một tối mưa rơi, ngày mưa tháng 6.

Ngồi thẩn thờ giữa công viên, trước mặt là bờ sông. Mọi thứ xung quanh ồn ào, nhưng trong lòng thì như chết lặng.

Mây đen kéo về, mưa lớn kéo đến. Mọi người hốt hải chạy trốn. Còn bản thân mình ngồi trên chiếc ghế cũ nhìn ra bờ sông, thì thoảng ngược mắt nhìn trời. Ngồi yên đó tận 30 phút, ngỡ như nửa đời người trôi qua. Trên trời sấm chớp rền vang, như mây cao kia cũng đang găm rú.

Cuối cùng tôi cũng lê bước chân đi về, mưa vẫn cứ thế ngày một lớn hơn. Bước chân qua thảm cỏ xanh, bước qua cây cầu, đường xá. Gió quạt mạnh, khiến ta liêu xiêu.

Bên vệ đường và sảnh các toà chung cư cả hàng người đang nấp vội, bất giác nhìn quanh chỉ mình ta lê những bước chân trên con đường. Gió rít, gió lửa. Đường ngập quá đôi giày ta mang, nước đọng vào khiến chân ta cũng trở nên nặng nề. Thân ta lạnh, nhưng không còn lạnh. Vị nước mặn len qua đôi môi chạm vào đầu lưỡi. Là nước mưa hay dòng lệ ta đã rơi nhưng bị dòng nước mưa kia che lấp.

Buổi tối hôm ấy, chặng đường hôm ấy, câu từ hôm ấy và lòng mình ngày hôm ấy.

Có lẽ nó vẫn sẽ mãi nằm lại nơi đây.

Chiều mưa tháng 6/2023.

Hà Nội tháng 6 cũng đang những ngày mưa gió, cũng có một ai đó đang phải đợi mưa về nhà giữa lúc mưa trút xuống to nhất, gió giật tung chiếc ô trên tay, nước mưa tạt vào ướt sũng, thôi bỏ ô đợi mưa về, đi qua đoạn đường lội nước chảy siết cũng bỏ lại dép đi chân trần lội nước về.

Chẳng hiểu sao mưa SG mà tới là ta có nhiều kỉ niệm lạ thường. Đôi khi ngồi trong quán nhìn ra thấy dòng người hối hả mặc áo mưa chạy trốn khỏi cơn mưa. Đôi khi cũng ước được rằng phải chi đi dưới trời mưa rồi bị cảm. Sau khi khỏi bệnh mọi muộn phiền sẽ biến mất như là căn bệnh. Chứ mắc phải căn bệnh văn vương khổ lắm. Đôi khi đi qua con đường xưa, bệnh văn vương lại tới khiến ta cứ bồi hồi ☒

Tưởng c bơi về

Khi nào hà nội có lũ chị sẽ bơi về.

Qua e thấy lụt mà

Mà có biết bơi ko đấy đồng chí

Chị biết bơi trong bốn tấm thôi.

Thế giới quá còn gì

Tuần này bà trời đang rụng trứng hay sao ấy, lắm nước thế ko biết.
Cơ mà hè xong mưa xong ra đường kiểu buồn man mác ấy nhỉ ...

#Saigon

Ngày cuối cùng của tháng 6.

Một tháng trôi qua với toàn là chuyện buồn.

Những cơn mất ngủ liên miên, quay cuồng. khiến cả tinh thần lẫn thể xác ta đều mệt mỏi đến cùng cực. Ta thêm một người có thể tâm sự nỗi lòng, ta thêm một người có thể lắng nghe đôi ba câu chuyện. Xa xỉ quá chẳng, ta chẳng còn một ai có thể ngồi cạnh bên.

Người ta nói rằng, dù có lí trí đến đâu. Khi ta đem hết ruột gan ra mà đối đãi, buông bỏ mọi phòng bị để yêu thương một người. Ta tự cho họ có quyền làm tổn thương ta, như một con dao găm có thể đâm bao lần tùy ý.

Là khi ta lo lắng bất an, muốn chạy đến ủi an khi nghe người không ổn, là bao lần tự nghĩ nếu ta là người thì sẽ cô đơn đến thế nào. Còn về phần mình, chỉ nhận lại những điều luôn được gọi là bao biện, thanh minh. Chẳng biết từ bao giờ, trong mắt người ta trở nên nhỏ nhoi, như hạt bụi nằm nơi khoé mắt. Là người vẫn vậy, vẫn đẹp trong mắt ta. Và có lẽ do ta, đã cũ kĩ trong đôi mắt của người.

Là do cái số ta như vậy chẳng, vì cứ mở lòng lần nào, là y như rằng sẽ tan nát lần ấy. Cứ có chút hi vọng rồi lại bị dập tắt đi, cứ hể ta cố gắng là lại bị gạt bỏ.

Dù vậy, vẫn luôn thêm khát được chút hạnh phúc dù là ngắn ngủi, một chút điểm tựa tinh thần nhỏ nhoi từ người mà ta thương yêu để vượt qua mọi bão giông cuộc đời. Mà sao, khó quá.

Tình cảm quả thật là thứ nhân tâm. Một khi đã lỡ chân rồi thì chẳng thể quay đầu lại. Cũng chẳng thể bảo buông bỏ là có thể quên đi. Thôi thì cứ vậy đi, dùng chút niềm tin vào tình yêu của chính mình, niềm tin vào tình yêu của cuộc đời đứng im nơi này vậy.

Đến một lúc nào đó tổn thương đủ nhiều, gom đủ thất vọng. Không còn sức đứng dậy nữa. Ta sẽ vĩnh viễn không còn xuất hiện trong cuộc sống của người.

Cứ xem như là, cuộc sống của người, chẳng có một nơi nào dành cho kẻ như ta.

Ta có một nỗi buồn "thật đẹp".

Vào một ngày trời mưa tầm tã, trong lòng cũng rũ rượi tã tơi.

Sau bao tổn thương và cố gắng, ta đã thôi không hi vọng nữa. Không còn mong ước về viễn cảnh yêu và được yêu, không còn hi vọng có một tình yêu tinh thần vững chãi để đối mặt với sóng gió cuộc đời.

Là ngày mà ta nhận ra ta là kẻ cô độc vốn vẫn là kẻ cô độc. Một tay này chẳng thể ôm tất thảy mọi điều đã đến.

Ta từ bỏ hồng trần, tìm một chốn an yên. Sống một mình cả quãng đời còn lại.

#tambiet

Chàng trai trẻ ơi, sao phải bi quan thế nhỉ, giờ đừng lo nghĩ đến tình yêu gì cứ tập trung công việc sự nghiệp rồi tình yêu sẽ lại đến.

Buổi sáng sớm tinh mơ, tiếng xe cộ nhộn nhịp.

Tiếng chim hót, tiếng chổi quét xào xạc lá bay bên vệ đường. Tất thảy những âm thanh cùng

xuất hiện một lúc.

Hôm nay dậy sớm, mà cũng không phải, vì suốt cả đêm chẳng thể chợp mắt nổi, cơ thể mệt mỏi, cảm giác lâng lâng, đôi mắt trong gương dường như vô định. Một trong những khoảnh khắc nhỏ trong ngày tâm trí mình ổn định hơn một chút. Lan man vài dòng viết tay đơn điệu.

Dạo gần đây căn bệnh mất ngủ quay trở lại, thật khó chịu, mất ngủ liên tục khiến tôi như tê dại đi. Cơ thể mệt mỏi, thiếu đi sức sống của một con người. Những dòng suy nghĩ lan man, xấu xí luôn xuất hiện và chẳng chịu biến đi dù tôi đã làm mọi cách để hắt hủi, tống nó ra khỏi mình.

Tôi đi khám, bác sĩ chẩn đoán là trầm cảm, giai đoạn trung và đang có dấu hiệu nặng hơn, thứ tôi từng mắc phải cách đây vài năm. Nhận được thuốc, và một vài lời khuyên, biện pháp. Và có lẽ chỉ là nhất thời. Nó gần như không có hiệu quả, ít nhất là trong thời điểm hiện tại.

Những lúc bình tĩnh thế này, tôi lại hay nghĩ về bản thân mình của những khi ấy, thật tồi tệ và xấu xí. Tôi chẳng còn muốn trò chuyện, không muốn bước chân ra khỏi căn phòng. Dường như không phải là chính mình nữa rồi. Một con người khác, vẻ mặt xanh xao, ánh mắt vô thần và một hơi thở dốc. Tôi cảm thấy sợ hãi khi nghĩ về khoảnh khắc ấy, đã có lúc trong màn đêm tĩnh mịch, trong phòng tắt hết đèn tối đen, tôi thở hổn hển, tay ôm lấy gối che mặt mình, trong ý nghĩ, đã xuất hiện điều tệ hại nhất, muốn chấm dứt cuộc sống tồi tệ này.

Ngay lúc này đây, tôi vẫn còn cảm thấy sợ hãi khi nghĩ về nó. Ngồi một góc nơi tầng thượng, nhìn lên bầu trời xa xăm, điềm tĩnh nghĩ về nguyên nhân, nghĩ về những điều khiến tôi trở nên như vậy.

Chợt xuất hiện, mọi thứ dần hiện diện trong đầu. Hóa ra là như vậy.

- Gia đình, những mối quan hệ tưởng chừng luôn khăng khít từ bé, nay bắt đầu xuất hiện những chỉ trích và rạn nứt dần nhiều. Đột nhiên tôi chẳng còn cảm giác thân thuộc như trước đây đã từng. Một cảm giác xa lạ. Và bất an. Cũng sẽ ổn, sau này, ta cũng chỉ là khách, về thăm ngôi nhà từng ở hai mươi mấy năm.

- Công việc sự nghiệp, một giai đoạn khó khăn. Có nhiều điều mà bản thân muốn, muốn nhiều, muốn có nhiều thứ. Đầu tư thất bại, thua lỗ trắng tay, công việc thì trục trặc, chả có lấy một ngày yên bình. Mọi thứ cứ thế, cứ lặn độn dù có cố gắng hoàn thiện nó tốt hơn. Cũng tốt thôi, một ngày không tốt sẽ có ngày khác, một công việc không ổn sẽ có công việc khác, lần này đầu tư thất bại, lần tới nhất định sẽ thành công.

- Tình yêu, yêu cũng không được. Tình yêu mà ta trao đi hết, như một chỗ dựa còn sót lại, cũng hờ hững mà cuốn đi mất. Cũng sẽ ổn, không thể yêu, không còn bên cạnh thì cô đơn cũng tốt, như trước đây tôi vẫn một mình.

Sẽ thật tốt biết bao, và giá như có thể. Tôi nghĩ mình có thể vượt qua được tất cả, từng chuyện, từng thứ 1. Điều tồi tệ nhất là, những điều tôi thật sự mong muốn, hầu như chẳng bao giờ có thể xảy ra theo ý mình.

Mọi thứ đổ dồn một lúc, ập đến như ngọn sóng dữ, cuốn cuộn và nghiệt ngã. Như hàng loạt

mũi tên bắn thẳng vào tôi, như một chú chim bị đâm xuyên.

Thế giới quan, tinh thần,... mọi thứ sụp đổ một lúc. Khó thở quá, mệt mỏi quá. Vô định quá. Và muốn nhắm mắt ngủ thật sâu quá. Đến khi tỉnh dậy, mọi thứ như chưa xảy ra. Thì thật tốt biết bao.

Trầm cảm, một tổn thương về mặt tinh thần, và là một trạng thái kinh khủng, theo lời của bác sĩ, lời của các bậc thiền sư. Khi tôi đã có thể bình tĩnh, dù chỉ là khoảnh khắc, tôi đã cảm nhận rõ ràng được về nó như thế nào.

Chỉ hi vọng rằng, bản thân sẽ không rơi vào trường hợp tồi tệ nhất, hi vọng rằng, tôi sẽ vẫn sống mà bước qua nó.